

U S N E S E N Í

Nejvyšší soud rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 13. srpna 2014 k **dovolání nejvyššího státního zástupce** podanému v neprospěch obviněných **1. J. Š., 2. P. L., a 3. J. E.**, proti usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 20. 12. 2013, sp. zn. 2 To 274/2013, který rozhodl jako soud odvolací v trestní věci vedené u Okresního soudu v Olomouci pod sp. zn. 4 T 206/2013, **t a k t o :**

Podle § 265k odst. 1 tr. ř. **s e** usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 20. 12. 2013, sp. zn. 2 To 274/2013, a usnesení Okresního soudu v Olomouci ze dne 14. 10. 2013, sp. zn. 4 T 206/2013, **z r u š u j í .**

Současně podle § 265k odst. 2 tr. ř. **s e z r u š u j í** také další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Podle § 265l odst. 1 tr. ř. **s e** věc **p ř i k a z u j e** Okresnímu soudu v Olomouci, aby ji v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

O d ů v o d n ě n í :

Okresní soud v Olomouci usnesením ze dne 14. 10. 2013, sp. zn. 4 T 206/2013, podle § 314c odst. 1 písm. a) tr. ř., za použití § 188 odst. 1 písm. c) tr. ř. a § 172 odst. 1 písm. b) tr. ř., zastavil trestní stíhání obviněných J. Š., P. L. a J. E. pro skutek spočívající v tom, že

„všichni obvinění v úmyslu vymýtit les a ponechat jej bez obnovy uložené jim lesním zákonem jednali tak, že: obviněný J. Š. nejprve zaplatil svými 480 000,- Kč nákup lesního pozemku ... v k.ú. N. H., okres O., o výměře 11 917 m², se smrkovým porostem ve stáří okolo 74 let a to pro společnost Wood-Steel a. s., jež se stala vlastníkem pozemku, po předchozí dohodě s obviněným P.L. a obviněnou J. E., ovládajícími a jednajícími za tuto společnost, když obviněná J. E. podepsala za společnost Wood-Steel a. s., ke koupi potřebné listiny dne 3. 10. 2012, poté zadal těmto obviněným za úplatu přibližně 70 000,- Kč vytěžení dřeva z pozemku spolu s vyřízením částečného povolení k těžbě sloužícímu k zastření plánované mýtní těžby, když žádost o povolení výchovné těžby poté podepsala dne 23. 10. 2012 obviněná J. E., poté dne 14. 11. 2012 podali katastrálnímu úřadu k zápisu kupní smlouvu, kterou pozemek kupuje nemajetná společnost AAA Stavebně obchodní s. r. o., za 180 000,- Kč, když tuto kupní smlouvu podepsala za prodávajícího obviněná J. E. a za kupujícího obviněný P. L., aby se tak předem zbavili povinnosti obnovy

vytěženého lesa a když jim nebyla výchovná těžba povolena, což zjistili 15. 11. 2013, obviněný P. L. s vědomím obviněné J. E. zajistil na pátek až neděli 16. 11. – 18. 11. 2012 obsluhu a stroj k těžení dřeva, jenž měl pronajatý od R. O., a u J. N. objednal na pondělí 19. 11. 2012 vývoz dřeva z lesa, které měl obviněný J. Š. následně prodat, aby se mu tak vyplatily peníze vložené do nákupu pozemku, a poté došlo neznámou osobou ke strojnímu vytěžení pozemku v době od 16. 11. do 18. 11. 2012 a odvozu dřeva v hodnotě 560 000,- Kč bylo zabráněno dne 19. 11. 2012 ráno náhodně po ohlášení neoprávněné těžby zaměstnancem společnosti hospodařící jako nájemce na pozemku Policii ČR, když všichni obvinění takto jednali od počátku s vědomím, že dřevo nesmí těžít, neboť stromy jsou mladší 80 let a již vůbec ne holosečně, a později jednali přes zákaz, byť jen výchovné těžby, a zejména od počátku chtěli poškodit zájem na ochraně lesa a přírody, k čemuž vymýcením pozemku došlo, neboť tento vymýcený nehodlali jakkoliv obnovit, když tak jednali s vědomím, že porušují lesní zákon č. 289/1995 Sb., zejména jeho ustanovení hlavy páté, a to například ustanovení § 31 odst. 1, které vlastníkům lesa ukládá povinnost obnovovat lesní porosty stanovištně vhodnými dřevinami a vychovávat je včas a soustavně tak, aby se zlepšoval jejich stav, zvyšovala jejich odolnost a zlepšovalo plnění funkcí lesa, dále svým jednáním obešli ustanovení § 32 téhož zákona, které ukládá vlastníkovvi lesa vícero povinností k jeho ochraně, dále provedli těžbu v rozporu s ustanovením § 33 odst. 3 téhož zákona a v rozporu s odst. 4 téhož paragrafu, který zakazuje úmyslnou mýtní těžbu porostů mladší 80 let, rovněž si byli vědomi, že ve smyslu ustanovení § 8 odst. 2 zákona č. 17/1992 Sb., o životním prostředí, zhoršili stav životního prostředí svou činností nad míru stanovenou zvláštními předpisy (lesní zákon),“

neboť dospěl k závěru, že skutek není trestným činem a není důvod k postoupení věci.

Státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Olomouci s takovým rozhodnutím nesouhlasil a podal proti němu stížnost, o níž Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl usnesením ze dne 20. 12. 2013, sp. zn. 2 To 274/2013, tak, že ji podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. zamítl.

Nejvyšší státní zástupce (dále též „dovolatel“) s takovým rozhodnutím soudu druhého stupně nesouhlasil a podal proti němu dovolání, v němž uplatnil dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) alinea druhá tr. ř., neboť je přesvědčen, že usnesením soudu druhého stupně bylo rozhodnuto o zamítnutí řádného opravného prostředku proti usnesení soudu prvního stupně uvedenému v § 265a odst. 2 písm. c) tr. ř. a v řízení předcházejícím byly dány důvody dovolání uvedené v § 265b odst. 1 písm. f) a g) tr. ř., jelikož došlo k zastavení trestního stíhání, aniž byly splněny podmínky pro takové rozhodnutí a rozhodnutí soudu prvního stupně spočívá na nesprávném právním posouzení skutku.

V úvodu svého podání dovolatel uvedl, že trestní zákoník vychází ze zásady individuální odpovědnosti fyzických osob. Z hlediska zákonných podmínek pro vyvození trestní odpovědnosti fyzické osoby za přečin zneužívání vlastnictví potom v § 229 stanoví požadavek speciálního postavení jeho pachatele, které spočívá v jeho vlastnickém vztahu k předmětu útoku. Přestože takové právní postavení k rozhodné době vymýcení lesa nesvědčilo žádné z obviněných fyzických osob, resp. jím disponovala pouze právnická osoba, a to společnost AAA Stavebně obchodní s. r. o., nelze na straně druhé přehlédnout, že taková podmínka speciálního subjektu trestného činu podle § 229 tr. zákoníku byla v daném případě splněna. Stalo se tak za pomoci právní fikce ve smyslu § 114 odst. 2 tr. zákoníku, neboť obviněný P. L. jednal v postavení

zmocněnce takové právnické osoby. Proto byly splněny podmínky přímé aplikace tohoto ustanovení zvláštní části trestního zákoníku přímo na fyzickou osobu jmenovaného obviněného, i když uvedený znak jeho speciálního subjektu byl naplněn pouze ze strany právnické osoby, za kterou tento obviněný jednal.

Podle nejvyššího státního zástupce je tedy zřejmé, že takto splněné podmínky pro vyvození trestní odpovědnosti obviněného P. L. (fyzické osoby) za trestný čin zneužívání vlastnictví podle § 229 tr. zákoníku v postavení hlavního pachatele nemohly být nikterak ovlivněny právní úpravou, týkající se výlučně trestní odpovědnosti právnických osob podle zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim (dále jen „zákon o TOPO“). Jestliže nalézací soud v uvedeném směru poukázal na komentované znění Trestního zákoníku II., zvláštní části, druhého vydání C. H. BECK 2012, str. 2299, bod V., vysv. č. 5, ve které se k výkladu znaků skutkové podstaty trestného činu zneužívání vlastnictví podle § 229 tr. zákoníku uvádí, že „trestný čin podle § 229 tr. zákoníku nemůže spáchat trestně odpovědná právnická osoba (viz taxativní výčet skutkových podstat v § 7 zákona o TOPO)“ a s takovým výkladovým odkazem dovedl, že na straně žádného z obviněných není splněna podmínka v osobě pachatele tohoto trestného činu, pak zcela popřel výše uvedená pravidla trestní odpovědnosti fyzických osob. Navíc z jím poukazovaného výkladu subjektu trestného činu podle § 229 tr. zákoníku je dovoditelné pouze tolik, že s odkazem na taxativní výčet ve smyslu § 7 zákona o TOPO nelze právnické osoby činit trestně odpovědnými za tento trestný čin, i když je jen otázkou času, kdy bude takto zakotvený princip speciality po vzoru zahraničních právních úprav nahrazen zásadou obecné odpovědnosti právnické osoby (srov. Trestní odpovědnost právnických osob, Komentář, C. H. BECK 2012, str. 146 a násl.).

Podle dovolatele však podstatným pro posouzení dané věci zůstává, že o trestní odpovědnost právnické osoby – společnosti AAA Stavebně obchodní s. r. o. – tu v daném případě rozhodně nešlo, že na straně obviněného P. L. byly splněny podmínky pro vyvození jeho trestní odpovědnosti v postavení generálního zmocněnce speciálního subjektu podle § 229 tr. zákoníku za pomoci právní fikce ve smyslu § 114 odst. 2 tr. zákoníku a že přisouzeným způsobem jednal v rámci svého zplnomocnění nakládat s předmětným lesním pozemkem jménem svého zmocnitele jako s věcí vlastní. Přitom vlastní věci pachatele se rozumí věc, ke které má vlastnické právo on nebo je s ní oprávněn nakládat jako s vlastní (viz Trestní zákoník II., zvláštní část, druhé vydání C. H. BECK 2012 na str. 2297, bod II., vysv. č. 2, třetí odstavec). Na straně zbývajících spoluobviněných J. Š. a J. E. se pak jejich trestní odpovědnost za účastenskou formu součinnosti na jednání hlavního pachatele uvedeného trestného činu odvíjí od splněných podmínek § 114 odst. 3 tr. zákoníku.

Dovolatel dále uvedl, že nelze přisvědčit právní úvaze soudů, že jim ve vyvození trestní odpovědnosti obviněných bránil také nedostatek zjištění způsobeného trestného následku posuzovaného jednání v podobě poškození důležitého zájmu na ochraně přírody, krajiny nebo životního prostředí, neboť ze závěrů znaleckého posudku nevyplývala žádná konkrétní specifikace a míra společenské škodlivosti dopadů posuzovaného jednání v uvedeném směru, došlo-li podle znalce toliko k rozšíření pravděpodobnosti ohrožení životního prostředí v lesním komplexu B., avšak stalo se tak při zachování možností přirozeného vývoje na daném stanovišti. Na uvedeném podkladě soudy uzavřely, že takto poukazovaná zjištění neodpovídají pojmu poškození důležitého zájmu zakládajícímu podmínku trestnosti podle § 229 tr. zákoníku.

Nejvyšší státní zástupce k takové argumentaci uvedl, že z hlediska naplnění kvalifikačního znaku skutkové podstaty trestného činu podle § 229 tr. zákoníku, spočívajícím v „poškození důležitého zájmu“, se jeví nezbytným akcentovat, že účelem zákona č. 289/1995 Sb., lesního zákona, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „lesní zákon“), je podle § 1 stanovení předpokladů pro zachování lesa, péči o les a obnovu lesa jako národního bohatství, tvořícího nenahraditelnou složku životního prostředí, pro plnění všech jeho funkcí a pro podporu trvale udržitelného hospodaření v něm. Ze závěrů znaleckého posudku z oboru ochrany přírody, vypracovaného soudním znalcem Ing. Janem Musilem dne 28. 8. 2013, přitom vyplynulo, že v daném případě bylo neoprávněnou těžbou lesního pozemku na parcele ... v k. ú. N. H. poškozeno životní prostředí v lese, že předpoklady pro zachování lesa a pro plnění všech jeho funkcí a pro podporu trvale udržitelného hospodaření v něm byly ohroženy, že došlo k omezení celospolečenských funkcí lesa (stabilizační, bioprodukční, půdoochranné, rekreační) a provedená těžba měla charakter ohrožující stav lesního ekosystému tím, že zvýšila pravděpodobnost působení vlivů abiotických a biotických na stabilitu lesa. Přitom významný je zejména možný dopad na stabilitu okolních porostů biotickými a abiotickými činiteli (např. vítr, hmyzí škůdci), že došlo k dopadu na vlastní stanoviště z hlediska působení vody a její erozivní činnosti, když vliv této neoprávněné těžby na okolních porostech nelze vyloučit, vzniklá holoseč na lesním pozemku pod kótou Bradlo má dále vliv na společenstva nebo populace volně žijících živočichů nebo na společenstva planě rostoucích rostlin. V neposlední řadě se vlivem dalších holosečných prvků rozšířila pravděpodobnost výraznějšího ohrožení životního prostředí.

Pokud jmenovaný soudní znalec v návaznosti na takto popsané dopady jednání obviněných poukázal na rozlohu zasaženého území (0,96 ha), jakož i na možnost přirozeného vývoje posuzovaného lesního komplexu spolu s takovými obnovnými zásahy vlastníků lesa, které by směřovaly ke struktuře lesa blízkému přírodě, a postavil se na stanovisko o zanedbatelném rozsahu ohrožení a poškození životního prostředí, nejvyšší státní zástupce v reakci na to uvedl, že i takto vyjádřená perspektiva přirozeného procesu obnovy neoprávněně vykáceného lesního pozemku v souladu s jeho původním funkčním určením (viz § 6 lesního zákona) si zcela zákonitě klade zanedbatelné časové nároky v řádech desetiletí, po která nebude moci vykácený lesní pozemek sloužit svému hospodářskému a současně ani ochrannému účelu. Po tuto dobu tak nesporně není způsobitelným plnit svoje přirozené funkce a tím se stává v poukazovaném ohledu i neupotřebitelným, neboť posuzovaným způsobem zásahu nepochybně ztratil jak na své přírodní hodnotě, tak i na svém významu pro tvorbu životního prostředí a tedy pozbyl těch vlastností, pro které požívá zvláštní ochrany. V návaznosti na výklad pojmu „poškozující jednání“ (Trestní zákoník II., zvláštní část, druhé vydání C. H. BECK 2012 na str. 2297, bod II., vysv. č. 2) tak lze mít důvodně za to, že posuzovaným jednáním obviněných byla naplněna skutková podstata přečinu zneužívání vlastnictví podle § 229 tr. zákoníku i ve znaku „poškození důležitého zájmu“.

Podle dovolatele takto splněným podmínkám pro vyvození trestní odpovědnosti obviněných rozhodně nebrání povinná zdrženlivost při uplatňování prostředků trestního práva, kdy je kritérium společenské škodlivosti případu doplněno principem „ultima ratio“. Pokud v této souvislosti oba soudy shledaly za postačující řešení otázky nápravy takto způsobeného dopadu posuzovaného jednání obviněných toliko na podkladě zjištění, že společnosti Wood-Steel a. s., byla v rámci správního řízení uložena sankce, kterou potvrdil i odvolací orgán Ministerstva

životního prostředí ČR, pak je z rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Olomouc zn. ČIŽP/48/OOL/SR01/1301430.005/13OMV ze dne 2. 4. 2013, potvrzeného rozhodnutím Ministerstva životního prostředí, odboru výkonu státní správy VIII pod č. j. 34358/ENV/13,803/570/13 ze dne 22. 8. 2013 zřejmé, že se sice týká jednání na lesním pozemku s parcelním číslem ... k. ú. N.H., okres O., takové jednání však spočívá toliko v naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 4 písm. c) zákona č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ČIŽP“), podle kterého jedná přestupce tak, že vlastním zaviněním vytvoří podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů. Při respektu k zásadě totožnosti skutku ve smyslu § 220 odst. 1 tr. ř. je z popisu správního deliktu, jak ve smyslu vytýkaného jednání, tak i z hlediska způsobeného následku v porovnání s popisem zažalovaného jednání zřejmé, že vyvození odpovědnosti za správní delikt pokrývá pouze dílčí část zažalovaného skutku, lze-li vůbec nalézt částečnou shodu v takových podstatných skutkových okolnostech jednání, rozhodného z hlediska řízení o přestupcích a naproti tomu jednání, posuzovaného jako trestný čin. Touto otázkou se však soudy při posuzování podmínek subsidiarity trestní represe nezabývaly a především nevzaly v potaz, že jimi poukazovaná rozhodnutí orgánů státní správy při ochraně lesa nepostihují zažalované jednání hlavního pachatele obviněného P. L., na jehož spáchání participovala obviněná J. E. jako zástupkyně sankcionované obchodní společnosti Wood-Steel a. s., toliko v účastenském postavení.

Z výše uvedených důvodů nejvyšší státní zástupce v závěru svého podání navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. za podmínky uvedené v § 265p odst. 1 tr. ř. zrušil usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 20. 12. 2013, sp. zn. 2 To 274/2013, a usnesení Okresního soudu v Olomouci ze dne 14. 10. 2013, sp. zn. 4 T 206/2013, jakož i všechna další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a dále postupoval podle § 265l odst. 1 tr. ř. a přikázal Okresnímu soudu v Olomouci, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

K podanému dovolání se ve smyslu ustanovení § 265h odst. 2 tr. ř. vyjádřil prostřednictvím svého obhájce Mgr. Pavla Šmída pouze obviněný J. Š. Obvinění P. L. a J. E. se nevyjádřili a zástupce společnosti TAGROS a. s., která je nájemcem předmětného pozemku, zaslal přípis, v němž (mimo vyslovení souhlasu s projednáním dovolání v neveřejném zasedání) uvedl, že dovolání ponechává bez vyjádření.

Obviněný J. Š. prostřednictvím svého obhájce ve vyjádření k podanému dovolání uvedl, že se zcela ztotožňuje s rozhodnutími obou soudů nižších stupňů, že žalovaný skutek není trestným činem. Trval na tom, že nemůže být stíhán jako spolupachatel přečinu zneužívání vlastnictví podle § 229 tr. zákoníku, jelikož nespĺňuje požadavek speciálního postavení podle trestního zákoníku. Není vlastníkem vykáceného lesa, ani nespádá pod právní fikci ve smyslu § 114 odst. 2 tr. zákoníku, tj. nejednal za právnickou osobu, která vlastnila předmětný les. Pouhá skutečnost, že se stýkal se spoluobviněným P. L. a spolupracoval s ním, nemůže automaticky vést k jeho trestnímu stíhání za spolupachatelství na trestném činu, zvláště když on sám se pouze podílel na koupi lesního pozemku společností Wood-Steel a. s., avšak jeho vlastníkem se nikdy nestal. Aplikace § 114 odst. 3 tr. zákoníku je podle jeho názoru extrémním výkladem a nejsou zřejmé žádné objektivní důvody, které by ji umožňovaly a proč by k ní měl soud přistoupit. Přečin zneužívání vlastnictví podle § 229 tr. zákoníku nespádá pod taxativně vymezené skutkové

podstaty, za které lze právnické osoby stíhat. Dále podle jeho názoru nebyla naplněna skutková podstata uvedeného přečinu ve znaku „poškození důležitého zájmu“. Ze znaleckého posudku není zřejmé, že by došlo k poškození důležitého zájmu, když znalec uvádí, že lze hovořit pouze o možnosti poškození životního prostředí. K jeho tíži nelze přičítat skutečnost, že Česká inspekce životního prostředí posoudila správní delikt jako ohrožení nebo poškození životního prostředí v lesích tím, že byly vytvořeny podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů. Proto je přesvědčen, že věc již byla řádně projednána ve správním řízení a za vytěžení lesa byla vlastníkovvi lesa udělena pokuta.

V závěru svého podání proto obviněný J. Š. navrhl, aby Nejvyšší soud „rozhodl v souladu s § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. v neveřejném zasedání“.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) shledal, že v této trestní věci je dovolání přípustné [§ 265a odst. 1, 2 písm. c) tr. ř.], bylo podáno osobou oprávněnou [§ 265d odst. 1 písm. a) tr. ř.], v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.), přičemž splňuje i obsahové náležitosti dovolání (§ 265f tr. ř.).

Protože dovolání lze podat jen z důvodů taxativně vyjádřených v § 265b tr. ř., Nejvyšší soud dále posuzoval, zda vznesené námitky naplňují dovolatelem uplatněné dovolací důvody, a shledal, že všechny shora uvedené námitky jsou pod uplatněné dovolací důvody podřaditelné.

Jelikož Nejvyšší soud nedospěl k závěru, že by byly splněny zákonné podmínky pro odmítnutí dovolání podle § 265i odst. 1 tr. ř., přezkoumal podle odst. 3 tohoto ustanovení zákonnost a odůvodněnost těch výroků napadeného usnesení, proti němuž bylo dovolání podáno, v rozsahu a z důvodů, uvedených v dovolání, jakož i řízení napadené části rozhodnutí předcházející. K vadám výroků, které nebyly dovoláním napadeny, Nejvyšší soud přihlížel, jen pokud mohly mít vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno dovolání. Shledal přitom, že podané dovolání nejvyššího státního zástupce je důvodné a argumentace v něm obsažená správná a přiléhavá.

Nejvyšší soud považuje na tomto místě za vhodné a potřebné – aniž by přitom současně činil podrobnou rekapitulaci posuzované věci – vyzdvihnout některé její významné skutečnosti.

Z důkazů obsažených ve spise, jež měly oba soudy nižších instancí před svými rozhodnutími k dispozici, vyplývá, že obchodní společnost Wood-Steel a. s., je akciovou společností, jejímž jediným akcionářem a jediným členem představenstva v rozhodné době byla obviněná J. E. Předsedou dozorčí rady této akciové společnosti byl v období od 12. 3. 2012 do 20. 8. 2013 obviněný P. L. (srov. výpis z obchodního rejstříku na č. 1. 313 a vizitku na č. 1. 40 spisu). Uvedená obchodní společnost jednající členem představenstva J. E. se stala na základě kupní smlouvy ze dne 4. 10. 2012 vlastníkem předmětného lesního pozemku s právními účinky vkladu do katastru nemovitostí ke dni 5. 10. 2012. Poté dne 23. 10. 2012 byla podána příslušnému orgánu státní správy žádost o částečné povolení k těžbě, kterou podepsala J. E. Dne 23. 4. 2012 jmenovaná obchodní společnost jako zmocnitel jednající J. E. udělila plnou moc ke všem právním úkonům, a to i v rozsahu práv a povinností podle občanského soudního řádu a správního řádu a veškerému zastupování společnosti při jednáních před orgány státní správy i ke všem úkonům s tím spojených na dobu od 23. 4. 2012 do 31. 12. 2012, zmocněnci P. L. (srov. č.

l. 115 spisu).

Dne 5. 11. 2012 uzavřely obchodní společnost Wood-Steel a. s., jako prodávající, jednající J. E., a AAA Stavebně obchodní s. r. o., jako kupující zastoupena zmocněncem P. L. (na základě generální plné moci udělené mu R. B., jednatelem společnosti) kupní smlouvu o převodu předmětného pozemku (srov. č. l. 119 a 120 spisu).

Dne 14. 11. 2012 byl podán návrh na vklad uvedené smlouvy ze dne 5. 11. 2012 do katastru nemovitostí. K provedení vkladu katastrálním úřadem ve prospěch kupující společnosti nedošlo z toho důvodu, že dne 6. 12. 2012 Krajský soud v Hradci Králové vydal usnesení o nařízení předběžného opatření č. j. 39 Cm 262/2012-37, kterým mimo jiné zakázal obchodní společnosti Wood-Steel a. s., nakládat s pozemkem ... v k. ú. N. H., které nabylo právní moci dne 28. 12. 2012 a vykonatelnosti dne 29. 12. 2012 (srov. č. l. 332 a 347 spisu). V katastru nemovitostí zůstala zapsána jako vlastník obchodní společnost Wood-Steel a. s., za kterou však byl oprávněn jednat na základě plné moci P. L. (č. l. 115 a 362 spisu).

Vytěžení dřeva a jeho vývoz zajistil obviněný P. L., jenž opatřil nejprve na pátek 16. 11. 2012 až neděli 18. 11. 2012 obsluhu a stroj na těžení dřeva a na pondělí 19. 11. 2012 vývoz dřeva z lesa. Počínal si tak jako osoba oprávněná jednat jak za Wood-Steel a. s., tak i za AAA Stavebně obchodní s. r. o., neboť byl zároveň zmocněncem obou dvou těchto společností (v prvním případě jej zmocnila J. E., ve druhém případě R. B.).

Finanční prostředky pro koupi předmětného pozemku poskytl a prodej vytěženého dřeva měl uskutečnit obviněný J. Š.

Ze skutečností shora uvedených (okolností případu, činností jednotlivých obviněných, časového sledu událostí) je zřejmé, že všichni tři spoluobvinění jednali velice sofistikovaným způsobem. Ačkoliv po formálně právní stránce byla jejich jednotlivá právní jednání činěna jménem právnické osoby (či právnických osob), je zřejmé, že tento způsob byl úmyslně zvolen fyzickými osobami v dané věci figurujícími a fakticky jednajícími jako zastírací úkon, aby jejich jednání byla z hlediska právního přičítána dotčeným osobám právnickým.

Tím mělo být dosaženo toho, že povinnostmi stanovenými lesním zákonem neměly být zavázány dotčené fyzické osoby, nýbrž pouze dané obchodní společnosti, přičemž finálně měla tato povinnost zůstat na společnosti AAA Stavebně obchodní s. r. o. V jejích orgánech v rozhodné době nefiguroval osobně nikdo z obviněných, nýbrž pouze třetí osoba jednatel R. B., jenž zde evidentně působil v roli tzv. bílého koně (srov. jeho výpověď č. l. 335 spisu). Tento scénář s použitím dvou subjektů, z nichž jeden je spojen s aktivy činnosti obviněných (tj. Wood-Steel a. s.) a druhý subjekt je spojen s pasivy (tj. AAA Stavebně obchodní s. r. o.), lze z hlediska trestního práva označit jako běžný.

Je zřejmé, že cílem popsaného jednání všech spoluobviněných bylo dosažení rychlého zisku vytěžením dřeva nacházejícího se na předmětném lesním pozemku, a to bez ohledu na to, že lesní porost na něm stojící nedosáhl věku 80 let, jak vymezuje lesní zákon, a s cílem vyhnout se povinností stanoveným lesním zákonem, zejména povinností obnovy lesa po jeho vytěžení. Přitom je zjevné, že tímto způsobem se fyzické osoby, které fakticky činily právní jednání, která

po právně formální stránce byla z hlediska právního přičtena osobám právnickým, pokoušely vyhnout režimu jak lesního zákona, tak postihu podle trestních předpisů.

Soudy obou stupňů rozhodly způsobem výše uvedeným primárně na základě toho, že trestný čin podle § 229 tr. zákoníku stanoví podmínku speciálního subjektu, tedy že trestného činu se musí dopustit fyzická osoba a že daný trestný čin není uveden ve výčtu podle § 7 zákona o TOPO. Přitom svá rozhodnutí opřely právě o shora popisované zjištění, že z formálního hlediska dotčená právní jednání činily právě právnické osoby, uvedené obchodní společnosti, kdy vlastníkem předmětného lesního pozemku se stala právě obchodní společnost Wood-Steel a. s., a následně uzavřela kupní smlouvu o jeho převodu na další obchodní společnost, tj. na společnost AAA Stavebně obchodní s. r. o. Soudy obou stupňů však pominuly, že reálně právní jednání a další činnosti ve věci činili všichni obvinění, přičemž uvedené obchodní společnosti zde figurovaly jako jejich zástěrka. Pro posuzovanou věc je příznačné, že Wood-Steel a. s., je společností s jediným akcionářem a AAA Stavebně obchodní s. r. o., společností s jediným společníkem. Soudy obou stupňů však při svém rozhodování pominuly z tohoto pohledu významné ustanovení § 114 tr. zákoníku a souvislosti z něho vyplývající. V tom se Nejvyšší soud bezesbytku identifikoval s argumentací nejvyššího státního zástupce v podaném dovolání.

Také platný a účinný trestní zákoník vychází (obdobně jako jemu předcházející trestní zákon) ze zásady individuální odpovědnosti fyzických osob. Z hlediska zákonných podmínek pro vyvození trestní odpovědnosti fyzické osoby za přečin zneužívání vlastnictví potom ve svém § 229 stanoví požadavek speciálního postavení jeho pachatele, které spočívá v jeho vlastnickém vztahu k předmětu útoku. Ačkoliv takové právní postavení k rozhodné době vymýcení lesa nesvědčilo žádnému ze spoluobviněných (fyzických osob), resp. jím disponovala pouze právnická osoba, a to společnost AAA Stavebně obchodní s. r. o., nelze na straně druhé přehlédnout, že taková podmínka speciálního subjektu trestného činu zneužívání vlastnictví podle § 229 tr. zákoníku byla v posuzovaném případě splněna. Stalo se tak právě za pomoci právní fikce ve smyslu § 114 odst. 2 tr. zákoníku.

Podle citovaného ustanovení platí, jestliže zákon stanoví, že pachatel musí být nositelem zvláštní vlastnosti, způsobilosti nebo postavení, postačí, že zvláštní vlastnost, způsobilost nebo postavení jsou dány u právnické osoby, jejímž jménem pachatel jedná. Tohoto ustanovení se užije i tehdy,

- a) jestliže k jednání pachatele došlo před vznikem právnické osoby,
- b) jestliže právnická osoba vznikla, ale soud rozhodl o neplatnosti právnické osoby, nebo
- c) je-li právní úkon, který měl založit oprávnění k jednání za právnickou osobu, neplatný nebo neúčinný.

Podle odstavce 3 téhož ustanovení organizátorem, návodcem nebo pomocníkem trestného činu uvedeného v odstavcích 1 a 2 může být i osoba, která nemá vlastnost, způsobilost nebo postavení tam vyžadované.

Shora uvedené ustanovení v uvozovací větě odst. 2 slovy „*postačí, že zvláštní vlastnost, způsobilost nebo postavení jsou dány u právnické osoby, jejímž jménem pachatel jedná*“ upravuje právě situaci nastalou v posuzované věci. Z výše popsání skutkového děje, který

žádný ze soudů nižších stupňů ve svém rozhodnutí nezpochybnil, se totiž podává, že některé činnosti tam popisované uskutečnil obviněný P. L., přičemž byl oprávněn k jednání za obě dotčené obchodní společnosti v postavení jejich zmocněnce. Proto byly splněny podmínky přímé aplikace citovaného ustanovení přímo na fyzickou osobu tohoto obviněného, i když uvedený znak jeho speciálního subjektu byl naplněn pouze ze strany právnické osoby, za kterou tento obviněný jednal. Další činnosti pak uskutečnili spoluobvinění J. E. a J. Š. (u nichž je namístež uplatnit právě ustanovení § 114 odst. 3 tr. zákoníku, neboť jejich jednání odpovídá účastenství na trestném činu). Obviněná J. E. poskytla pro trestnou činnost akciovou obchodní společnost, jejíž byla jediným akcionářem a členem představenstva, a obviněný J. Š. (minimálně) poskytl finanční prostředky na uskutečnění celé akce.

S dovolatelem je třeba souhlasit i v tom, že zákonné podmínky pro vyvození trestní odpovědnosti obviněného P. L. (jakožto fyzické osoby) za trestný čin zneužívání vlastnictví podle § 229 tr. zákoníku v postavení hlavního pachatele nemohly být nikterak ovlivněny právní úpravou, týkající se výlučně trestní odpovědnosti právnických osob podle zákona o TOPO. Pokud se soud prvního stupně v tomto směru odvolával na komentované znění Trestního zákoníku II., zvláštní části, druhého vydání C. H. BECK 2012, str. 2299, bod V., vysv. č. 5 (srov. výše) a s takovým výkladovým odkazem dovodil, že na straně žádného z obviněných není splněna podmínka v osobě pachatele tohoto trestného činu, pak zcela popřel výše uvedená pravidla trestní odpovědnosti fyzických osob. Navíc pak z jím poukazovaného výkladu subjektu trestného činu podle § 229 tr. zákoníku je dovoditelné pouze tolik, že s odkazem na taxativní výčet ve smyslu § 7 zákona o TOPO nelze právnické osoby činit trestně odpovědnými za tento trestný čin, i když je (zřejmě) jen otázkou času, kdy bude takto zakotvený princip speciality po vzoru zahraničních právních úprav nahrazen zásadou obecné odpovědnosti právnické osoby (k tomu srov. Trestní odpovědnost právnických osob, Komentář, C. H. BECK 2012, str. 146 a násl.).

I Nejvyšší soud je přesvědčen, že rozhodným pro posouzení předmětné věci zůstává, že o trestní odpovědnost právnické osoby – společnosti AAA Stavebně obchodní s. r. o. – tu rozhodně nešlo, že na straně obviněného P. L. byly splněny podmínky pro vyvození jeho trestní odpovědnosti v postavení generálního zmocněnce speciálního subjektu podle § 229 tr. zákoníku za pomoci právní fikce ve smyslu shora citovaného § 114 odst. 2 tr. zákoníku a že jednal způsobem popsáním v podané obžalobě (který žádný ze soudů nižších instancí nezpochybnil) v rámci svého zplnomocnění nakládat s předmětným lesním pozemkem jménem svého zmocnítele jako s věcí vlastní. Přitom *vlastní věci* pachatele se rozumí věc, ke které má vlastnické právo on nebo je s ní oprávněn nakládat jako s vlastní (srov. shora odkaz na komentářovou judikaturu). Na straně zbývajících spoluobviněných J. Š. a J. E. se pak jejich trestní odpovědnost za účastenskou formu součinnosti na jednání hlavního pachatele uvedeného trestného činu odvíjí od splněných podmínek § 114 odst. 3 tr. zákoníku (rovněž srov. citaci shora).

Jestliže již výše Nejvyšší soud konstatoval, že jednání všech obviněných bylo vedeno cílem dosažení rychlého zisku vytěžením lesního porostu na dotčeném pozemku a zároveň se (jako fyzické osoby) chtěli vyhnout svým povinnostem vyplývajícím z lesního zákona, nemůže být takové jednání v souladu se zákonem. Dovedeno ad absurdum, pokud by všechny obchodní společnosti jednaly uvedeným způsobem s poukazem na to, že v § 229 tr. zákoníku je stanoven jako speciální subjekt fyzická osoba, a takové jejich jednání by nebylo postihováno jako

protiprávní a trestní zákonem sankcionované jednání, vedlo by to k nevyhnutelnému poškození lesů v celé České republice jejich beztrestným vykácením.

Nejvyšší soud nemohl přisvědčit ani právnímu závěru obou soudů nižších stupňů, že jim ve vyvození trestní odpovědnosti obviněných bránil také nedostatek zjištění způsobeného trestného následku posuzovaného jednání v podobě poškození důležitého zájmu na ochraně přírody, krajiny nebo životního prostředí (jako zákonné podmínky trestnosti podle § 229 tr. zákoníku), který učinily ze znaleckého posudku (srov. shora), podle něhož nevyplývala žádná konkrétní specifikace a míra společenské škodlivosti dopadů posuzovaného jednání v uvedeném směru, došlo-li toliko k rozšíření pravděpodobnosti ohrožení životního prostředí v lesním komplexu B., avšak stalo se tak při zachování možností přirozeného vývoje na daném stanovišti.

Také v tomto směru se Nejvyšší soud identifikoval s argumentací dovolatele, že z hlediska naplnění kvalifikačního znaku skutkové podstaty trestného činu zneužívání vlastnictví podle § 229 tr. zákoníku, spočívajícím v *poškození důležitého zájmu*, je třeba zdůraznit, že již podle § 1 lesního zákona je účelem zákona stanovení předpokladů pro zachování lesa, péči o les a obnovu lesa jako národního bohatství, tvořícího nenahraditelnou složku životního prostředí, pro plnění všech jeho funkcí a pro podporu trvale udržitelného hospodaření v něm. Ze závěrů zmiňovaného znaleckého posudku přitom vyplynulo, že v daném případě bylo neoprávněnou těžbou lesního pozemku na parcele ... v k. ú. N.H. poškozeno životní prostředí v lese, že předpoklady pro zachování lesa a pro plnění všech jeho funkcí a pro podporu trvale udržitelného hospodaření v něm byly ohroženy, že došlo k omezení celospolečenských funkcí lesa (stabilizační, bioprodukční, půdoochranné, rekreační) a provedená těžba měla charakter ohrožující stav lesního ekosystému tím, že zvýšila pravděpodobnost působení vlivů abiotických a biotických na stabilitu lesa. Přitom významný je zejména možný dopad na stabilitu okolních porostů biotickými a abiotickými činiteli (např. vítr, hmyzí škůdci), že došlo k dopadu na vlastní stanoviště z hlediska působení vody a její erozivní činnosti, když vliv této neoprávněné těžby na okolních porostech nelze vyloučit, vzniklá holoseč na lesním pozemku pod kótou B. má dále vliv na společenstva nebo populace volně žijících živočichů nebo na společenstva planě rostoucích rostlin, a že vlivem dalších holosečných prvků se rozšířila pravděpodobnost výraznějšího ohrožení životního prostředí.

Stejně tak se Nejvyšší soud zcela ztotožnil s názorem dovolatele, že pokud jmenovaný soudní znalec v návaznosti na takto popsané dopady jednání obviněných poukázal na rozlohu zasaženého území (0,96 ha), jakož i na možnost přirozeného vývoje posuzovaného lesního komplexu spolu s takovými obnovnými zásahy vlastníků lesa, které by směřovaly ke struktuře lesa blízkému přírodě, a postavil se na stanovisko o zanedbatelném rozsahu ohrožení a poškození životního prostředí, pak i takto vyjádřená perspektiva přirozeného procesu obnovy neoprávněně vykáceného lesního pozemku v souladu s jeho původním funkčním určením (srov. § 6 lesního zákona) si zcela zákonitě klade zanedbatelné časové nároky v řádech desetiletí, po která nebude moci vykácený lesní pozemek sloužit svému hospodářskému a současně ani ochrannému účelu. Po tuto dobu tak nesporně není způsobilým plnit svoje přirozené funkce a tím se stává v poukazovaném ohledu i neupotřebitelným, neboť posuzovaným způsobem zásahu nepochybně ztratil jak na své přírodní hodnotě, tak i na svém významu pro tvorbu životního prostředí a tedy pozbyl těch vlastností, pro které požívá zvláštní ochrany.

Oba soudy nižších stupňů měly věnovat více pozornosti rovněž znaleckému posudku č. 12/2012 Ústavu pro hospodářskou úpravu Lesů Brandýs nad Labem, především v zodpovídaných otázkách vlivu těžby na stav lesa, stanoviště a okolní porosty, následné možné ohrožení nebo poškození biotickými a abiotickými činiteli, ohrožení nebo poškození funkcí lesa i výše vzniklé škody z vytěženého dřeva, resp. dřevní hmoty (srov. č. l. 274 spisu). Pokud by tak činily, musely by na základě obou znaleckých posudků dospět k závěru, že posuzovaným jednáním všichni spoluobvinění naplnili skutkovou podstatu přečinu zneužívání vlastnictví podle § 229 tr. zákoníku i ve znaku „poškození důležitého zájmu“.

S nejvyšším státním zástupcem lze souhlasit rovněž v tom, že takto splněným zákonným podmínkám pro vyvození trestní odpovědnosti všech tří obviněných rozhodně nebrání povinná zdrženlivost při uplatňování prostředků trestního práva, kdy je kritérium společenské škodlivosti případu doplněno principem „*ultima ratio*“.

K tomu je zapotřebí uvést, že podle § 12 odst. 2 tr. zákoníku trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Z tohoto vymezení, které navazuje na zásadu zákonnosti vyjádřenou v § 12 odst. 1 tr. zákoníku, podle níž jen trestní zákon vymezuje trestné činy a stanoví trestní sankce, které lze uložit, plyne, že trestní represe, tj. prostředky trestního práva, je možné v konkrétní věci použít jen tehdy, když jde o společensky škodlivé jednání a uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu nepostačuje.

Takto definovaným principem „*ultima ratio*“ je zajištěno, aby prostředky trestního práva byly použity zdrženlivě, především tam, kde jiné právní prostředky selhávají nebo nejsou efektivní. Tím je vyjádřena funkce trestního práva jako krajního prostředku ve vztahu k ostatní deliktní právní úpravě (správněprávní, občanskoprávní, obchodněprávní apod.). Z uvedeného vyplývá, že trestnými činy mohou být pouze závažnější případy protispolečenských jednání, a to podle zásady, že tam, kde postačí k regulaci prostředky správního nebo civilního práva v širším slova smyslu, jsou trestněprávní prostředky nejen nadbytečné, ale z pohledu principu právního státu také nepřijatelné. Ochrana majetkových vztahů má být v první řadě uplatňována prostředky občanského a obchodního práva a teprve tam, kde je taková ochrana neúčinná a kde porušení občanskoprávních vztahů svou intenzitou dosahuje zákonem předpokládané společenské škodlivosti, je namístě uvažovat o trestní odpovědnosti (v podrobnostech k tomu srov. nálezy Ústavního soudu například ve věcech sp. zn. II. ÚS 372/2003, I. ÚS 558/2001, I. ÚS 69/2006, I. ÚS 541/2010, II. ÚS 1098/2010, dále celou řadu rozhodnutí Nejvyššího soudu a zejména stanovisko jeho trestního kolegia ze dne 30. 1. 2013, sp. zn. Tpjn 301/2012, publikované pod č. 26/2013 Sb. rozh. trest., z komentované literatury pak Šámal P. a kol. Trestní zákoník I. § 1 až 139. Komentář. 2. vydání. Praha : C. H. Beck, 2012, str. 117 a 118).

Pokud v této souvislosti oba soudy nižších instancí shledaly za postačující řešení otázky nápravy způsobeného dopadu posuzovaného jednání obviněných v podstatě jen na podkladě zjištění, že společnosti Wood-Steel a. s., byla v rámci správního řízení uložena sankce, kterou potvrdil i odvolací orgán Ministerstva životního prostředí ČR, pak je třeba současně připomenout, že z rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Olomouc, ze dne 2. 4. 2013, zn. ČÍŽP/48/OOL/SR01/1301430.005/13OMV, potvrzeného

rozhodnutím Ministerstva životního prostředí, odboru výkonu státní správy VIII, ze dne 22. 8. 2013, č. j. 34358/ENV/13,803/570/13, je zřejmé, že se sice týká jednání na lesním pozemku s parcelním číslem ... k. ú. N. H., okres O., takové jednání však spočívá toliko v naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 4 písm. c) zákona o ČIŽP, podle něhož jedná přestupce tak, že vlastním zaviněním vytvoří podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů.

V projednávané věci bylo třeba, aby oba soudy v závislosti na konkrétních skutkových okolnostech zhodnotily zvláště pečlivě existenci společenské škodlivosti zjištěného jednání všech tří obviněných a hodnotily zejména povahu a rozsah jejich zásahu do chráněných zájmů (srov. shora). Pokud by tak činily, musely by dospět k závěru o potřebě uplatnění trestní odpovědnosti vůči nim a o nezbytnosti trestněprávních důsledků s ní spojených.

Nejvyšší soud se ztotožnil i s dovolatelovým výkladem problematiky totožnosti skutku podle § 220 odst. 1 tr. ř. Z popisu správního deliktu, jak ve smyslu vytýkaného jednání, tak i z hlediska způsobeného následku v porovnání s popisem zažalovaného jednání je zřejmé, že vyvození odpovědnosti za správní delikt pokrývá pouze dílčí část žalovaného skutku, lze-li vůbec nalézt částečnou shodu v takových podstatných skutkových okolnostech jednání, rozhodného z hlediska správního řízení o přestupcích, a naproti tomu jednání, posuzovaného jako trestný čin. Touto otázkou se oba soudy nižších instancí při posuzování podmínek subsidiarity trestní represe vůbec nezabývaly a především nevzaly v úvahu, že jimi poukazovaná rozhodnutí orgánů státní správy při ochraně lesa nepostihují zažalované jednání hlavního pachatele obviněného P. L., na jehož spáchání participovala obviněná J. E. jako zástupkyně sankcionované obchodní společnosti Wood-Steel a. s., toliko v účastenském postavení.

V této souvislosti Nejvyšší soud na okraj podotýká, že v dané věci není bez zajímavosti, že výše zmíněná uložená sankce (pokuta) není jedinou a osamocenou. Z obsahu trestního spisu je totiž zřejmé, že Česká obchodní inspekce uložila mnoho dalších pokut, a to subjektům, v nichž figurovaly (zřejmě ne náhodou) i osoby, jejichž trestní odpovědnost je posuzovaná v tomto trestním řízení (ale objevuje se tam také společnost Wood-Steel a. s., a to v poměrně vysokých finančních částkách – srov. č. l. 388, 389-392, 393-398, 399-400, 401, 402-404, 405-406, 407-408, 409-411, 413-414, 415, 455-458, 567-579, 585-588, 589-593, 594-598 spisu). Například na č. l. 585 spisu je obsaženo rozhodnutí, v němž Česká inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát České Budějovice, uložila společnosti Wood-Steel a. s., pokutu ve výši 1.500.000,- Kč za poškození životního prostředí nezákonnou těžbou dříví na svém lesním pozemku. Z přehledů správních řízení týkajících se obviněného J. Š. a subjektů personálně spojených s těžební činností Wood-Steel a. s., přitom plyne, že žádná z řady uložených pokut nebyla zaplácena.

Z těchto podstatných důvodů Nejvyšší soud v souladu s názorem dovolatele shledal, že oba soudy nižších instancí učinily rozhodnutí spočívající na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení, čímž byl naplněn dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) alinea druhá tr. ř. ve spojení s dovolacím důvodem podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., neboť rozhodnutí o zastavení trestního stíhání obviněných je ve smyslu dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř. rozhodnutím, pro které nebyly splněny podmínky stanovené zákonem.

Nejvyšší soud proto z podnětu dovolání nejvyššího státního zástupce zrušil podle § 265k odst. 1 tr. ř. usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 20. 12. 2013, sp. zn. 2 To 274/2013, a rovněž jemu předcházející usnesení Okresního soudu v Olomouci ze dne 14. 10. 2013, sp. zn. 4 T 206/2013. Současně podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil také všechna další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Po tomto rozhodnutí Nejvyšší soud podle § 265l odst. 1 tr. ř. věc přikázal Okresnímu soudu v Olomouci, aby ji v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl, neboť již jeho rozhodnutím byla primárně založena nesprávnost a nezákonnost rozhodnutí o podané obžalobě.

Věc se tak vrací do stadia řízení před soudem prvního stupně, na němž bude, aby se zevrubně zabýval všemi argumenty v tomto usnesení obsaženými. Jen pro pořádek je pak vhodné připomenout, že podle § 265s odst. 1 tr. ř. orgán činný v trestním řízení, jemuž věc byla přikázána k novému projednání a rozhodnutí, je vázán právním názorem, který vyslovil ve svém rozhodnutí Nejvyšší soud, a je povinen provést úkony a doplnění, jejichž provedení Nejvyšší soud nařídil.

V souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. b) tr. ř. Nejvyšší soud učinil toto rozhodnutí v neveřejném zasedání, neboť vady napadeného rozhodnutí vytknuté dovoláním a zjištěné Nejvyšším soudem nebylo možno odstranit v řízení o dovolání ve veřejném zasedání.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení není opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 13. srpna 2014

Předseda senátu:
JUDr. Jan B l á h a